

„Съ днешния брой в. „Свобода“ стѣпва въ седмата година отъ своето сѣществуване. Вѣстникътъ се появи въ ония мѣтни врѣмена на беззаконіето, когато царския пратеникъ генералъ Каулбарсъ ходѣше като бѣсенъ изъ София и изъ България и убѣждаваше народа да не слушалъ своето правителство. Спомогнали ли сме нѣщо на народното дѣло, или не, това остава да сѣди народа и бѣдѣщото поколение. Едно нѣщо само можемъ да кажемъ, че ний сми служили съ вѣра, честно и искрено на отечественнитѣ интереси, тъй както сме ги разбирали, и желанието и стрѣлението ни е било, да бѣдемъ полѣзни на народа си. Може да сме разбирали нѣкои нѣща криво, може и да сме сгрѣшили въ нѣщо и прѣдъ нѣкого, може и да сме го прѣкалили негдѣ — хора сме грѣшни, — но едно нѣщо никой не може да ни откаже, то е, че сме работили всѣкога съ вѣра, искрено и съ убѣждение да принасиме полза на народа си и отечеството си. Претенции на много-ученностъ не сме имали, раздѣждали сме въпроситѣ тъй, както ги разбираме, но не се стрѣснахме, не се побояхме, както мнозина други, нито отъ силната Руссия, нито отъ много други заплашвания, външни и вътрѣшни. Вѣрни на началата и отечеството си, ний бичувахме всѣкиго, който се испрѣчваше да туря прѣчка на общенародното стрѣмление. Мнозина наши противници, едни отъ зависть, а други отъ български инатъ, ни укориха и укоряватъ още, че въ стрѣмлението си да защищаваме народната кауза, упуснали сме, игнорирали сме нѣкои принципи и начала и сме одобрявали даже и такива дѣла, които не гармонизирали съ духътъ на нашата конституция. Може да сме направили и този грѣхъ. Насъ ни е ръководила всѣкога идеята: да видимъ отечеството си запазено отъ чуждото русско посѣгателство, да видимъ страната извадена отъ неопрѣдѣленото положение, въ което я тикнаха нѣкои развалени и прѣдателски елементи. Принципитѣ туряхми всѣкога на по-задень планъ, глѣдахме прѣди всичко да запазимъ общото, да видимъ страната въ единъ нормаленъ рѣдъ. За глупостъ, дори и за прѣстѣпление го считахме ний да проповѣдваме принципи и да се придѣржаме о тѣхъ като слѣпецъ о тояга, когато хората се стрѣматъ да заграбятъ отечеството ни, да заровятъ за винаги неговото сѣществуване. Щехме да бѣдемъ смѣшни и хора лишени отъ всѣки здравъ разумъ, ако, подиръ като виждахме наши